

CONSILIUL LEGISLATIV al Parlamentului României

Bp. 62 / 19 II 2026

AVIZ

referitor la propunerea legislativă privind unirea României cu Republica Moldova

Analizând propunerea legislativă propunerea legislativă privind unirea României cu Republica Moldova (b62/16.02.2026), transmisă de Secretarul General al Senatului cu adresa nr. XXXV/841/23.02.2026 și înregistrată la Consiliul Legislativ cu nr. D102/24.02.2026,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 73/1993, republicată, și al art. 29 alin. (4) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează negativ propunerea legislativă, pentru următoarele considerente:

1. Propunerea legislativă are ca obiect de reglementare unirea României cu Republica Moldova.

2. Prin conținutul său normativ, propunerea legislativă face parte din categoria legilor ordinare, iar în aplicarea art. 75 alin. (1) din Constituția României, republicată, prima Cameră sesizată este Camera Deputaților.

3. Precizăm că, prin avizul pe care îl emite, Consiliul Legislativ nu se pronunță asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate.

4. Menționăm că o propunere legislativă (b204/31.03.2023) având **conținut identic** a fost supusă spre avizare Consiliului Legislativ, în anul 2023, fiind emis avizul negativ nr. 435/27.04.2023.

Propunerea nu s-a concretizat, fiind **respinsă** de ambele camere ale Parlamentului.

5. Referitor la **art. 1 și 2**, semnalăm că textul acestora nu are caracter dispozitiv, ci unul declarativ, nefiind, astfel, respectate prevederile art. 38 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Or, prin **Decizia nr. 22/2016**, Curtea Constituțională a reținut că „una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative” și că „respectarea prevederilor Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative se constituie într-un veritabil criteriu de constituționalitate prin prisma aplicării art. 1 alin. (5) din Constituție”.

Pe cale de consecință, dispozițiile preconizate sunt susceptibile de încălcare a principiului legalității prevăzut la art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta sa referitoare la calitatea legii, iar prevederile respective nu se pot constitui în norme care să facă obiectul unui act normativ, astfel încât acestea nu pot fi reținute în actuala redactare.

6. Cu privire la norma propusă la **art. 3**, potrivit căreia „Parlamentul României abilitază guvernul țării să înceapă (...) negocieri cu autoritățile de la Chișinău”, fără a ne pronunța asupra oportunității prezentului demers legislativ, precizăm că, prin **Decizia nr. 683/2012**, Curtea Constituțională a reținut că, „potrivit art. 80 alin. (1) din Constituție, *Președintele României reprezintă statul român, ceea ce înseamnă că, în planul politicii externe, acesta conduce și angajează statul*. Acest text constituțional îi permite să traseze liniile viitoare pe care statul le va urma în politica sa externă, practic să îi determine orientarea în planul relațiilor externe, ținând cont, desigur, de interesul național (...). În planul politicii externe, primul-ministru are competența constituțională de a asigura realizarea politicii externe a țării [art. 102 alin. (1) din Constituție], ceea ce înseamnă că, *în funcție de orientarea stabilită de reprezentantul statului în plan extern, care este Președintele statului, Guvernul, prin reprezentantul său, urmează să implementeze în mod corespunzător măsurile față de care statul s-a angajat (...)*. Este de observat că **numai reprezentantul statului este cel care poate angaja în sfera relațiilor externe statul ca subiect de drept internațional public**”.

În doctrină s-a precizat că aspectele menționate mai sus „decurg, în mod firesc și ordonat, din organizarea statală existentă în societatea

noastră și concordă cu principiile constituționale și cu ansamblul legislației interne”¹. Prin urmare, inițiativa declanșării unor negocieri pe plan internațional, în numele României, aparține exclusiv puterii executive, și nu poate fi stabilită prin lege.

Legea fundamentală nu cuprinde nicio normă prin care Parlamentului, ca organ reprezentativ al poporului român, să îi fie conferite competențe în stabilirea priorităților pe planul politicii externe. Potrivit Constituției, Parlamentul are, însă, ultimul cuvânt, prin ratificarea tratatelor în numele României, întrucât prin ratificare se exprimă consimțământul statului român de a-și asuma drepturile și obligațiile stabilite prin tratat. În lipsa ratificării prin lege, de către Parlament, tratatul nu produce efecte în ordinea juridică internă.

Prin urmare, norma propusă pentru art. 3 nu poate fi reținută.

*

* *

Ținând seama de aspectele prezentate mai sus în ceea ce privește separația puterilor în stat și competențele constituționale ale autorităților publice în materia relațiilor internaționale, propunerea legislativă nu poate fi promovată.

PRESEDINTE
Florin IORDACHE

București

Nr. 242/18.03.2026

¹ Ion M. Anghel, *Dreptul tratatelor. Addendum. Comentarii asupra Legii nr. 590/2003 privind tratatele*, vol. III, Editura Lumina Lex, București, pag. 118.